

ESPECIFISMO

Οργανωτικός δυϊσμός

Ο όρος «especifismo» μπορεί δυνητικά να προκαλέσει έντονα συναισθήματα στους αναρχικούς όλων των ειδών. Στο αγγλόφωνο αναρχικό κίνημα, ο όρος χρησιμοποιείται μερικές φορές ως μηχανισμός φύλαξης πυλών. Οι άνθρωποι μπορούν να αναφέρουν αυτή τη μοναδική, μη αγγλική λέξη στον πολιτικό διάλογο και να αποκτήσουν άμεσα διεθνιστικά διαπιστευτήρια. Για ορισμένα οπορτουνιστικά άτομα, το especifismo είναι μια ασαφής έννοια που απαιτεί πολλή μελέτη για να κατανοηθεί, αλλά, όταν εφαρμόζεται, φαίνεται πάντα να ευθυγραμμίζεται με τις δικές τους πολιτικές απόψεις. Άλλοι φοβούνται από την αμετάφραστη φύση του όρου. Μπορεί να αισθάνονται πιο άνετα με τον όρο «συγκεκριμένη», ή μπορεί να προτιμούν τον πιο γενικό όρο «κοινωνικός αναρχισμός» για τον ίδιο ακριβώς λόγο. Αλλά χωρίς να έχουν δημοσιευτεί πολλές πληροφορίες για το συγκεκριμένο αναρχικό ρεύμα, οι αγγλόφωνοι μένουν να απαντήσουν μόνοι τους σε ορισμένα ερωτήματα. Τι είναι ο especifismo; Είναι αναρχισμός; Τι είναι μια εσπεσιφιστική οργάνωση; Τι κάνει; Είναι πολιτικό κόμμα; Αυτά τα βασικά ερωτήματα, τα οποία μπορεί να φαίνονται στοιχειώδη σε κάποιους, δεν είναι άγνωστα στις Ηνωμένες Πολιτείες ή στη Βραζιλία[1]. χρησιμοποιώντας το Κοινωνικός Αναρχισμός και Οργάνωση της Αναρχικής Ομοσπονδίας του Ρίο ντε Τζανέιρο (FARJ) , μπορούμε να φτάσουμε σε μια πιο συγκεκριμένη κατανόηση της ιδεολογίας, της θεωρίας, της στρατηγικής και των τελικών στόχων του especifismo.

Ενώ κάποιες βασικές έννοιες από το especifismo, όπως η στρατηγική ενότητα και η κοινωνική εισδοχή, αναφέρονται συνήθως, σήμερα, ένα μεγάλο μέρος της σύγχυσης και της "φύλαξης των πυλών" γύρω από τον όρο σχετίζεται με τη λανθασμένη υπόθεση ότι πρόκειται για μια εντελώς νέα προσέγγιση του αναρχισμού. Στο κείμενο, βρίσκουμε τη συνοπτική εξήγηση ότι:

«Ο όρος especifismo δημιουργήθηκε από την Αναρχική Ομοσπονδία της Ουρουγουάης (Federación Anarquista Uruguaya - FAU) και, με αυτόν, αναφερόμαστε σε μια αντίληψη της αναρχικής οργάνωσης που έχει δύο θεμελιώδεις άξονες: την οργάνωση και την κοινωνική εργασία/εισδοχή. Αυτοί οι δύο άξονες βασίζονται στις κλασικές έννοιες της διαφοροποιημένης δράσης του αναρχισμού σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο (μπακουνινιστική αντίληψη) και της συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης (μαλατεστιανή αντίληψη). Ως εκ τούτου, ο όρος especifismo, εκτός του ότι έχει συλληφθεί πρόσφατα, αναφέρεται σε αναρχικές οργανωτικές πρακτικές που υπάρχουν από τον 19ο αιώνα». (p. 69)

Στον τρέχοντα αγγλικό διάλογο για το θέμα, δεν υπάρχει επαρκής διάκριση μεταξύ του κοινωνικού και του πολιτικού επιπέδου. Η οργάνωσή μας τυπικά λαμβάνει χώρα σε ένα πολιτικό μεταιχμιακό επίπεδο που δεν μπορεί με ακρίβεια να χαρακτηριστεί λαϊκή οργάνωση ή ομαδοποίηση τάσεων. Και παρόμοια με τον τρόπο με τον οποίο η ανάδειξη της «συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης» συχνά περιορίζεται στην αυτοδικαιωμένη αναφορά του Μπακούνιν και του Μαλατέστα, είναι δύσκολο να δικαιολογήσουμε στους αναρχικούς (στις Ηνωμένες Πολιτείες τουλάχιστον) το αναπόφευκτο της πολύπλοκης θεωρητικής δουλειάς προκειμένου να διακρίνουμε την πολιτική οργάνωση από τα λαϊκά κινήματα. Συνήθως καταλήγει σε ιστορικές αναφορές που αναπόφευκτα περιλαμβάνουν περισσότερες ονομαστικές αναφορές (Μαρξ, Διεθνής, Πλατφόρμα, κ.λπ.) Παρ' όλα αυτά, το γεγονός ότι το especifismo έχει παράδοση και παρελθόν είναι απαραίτητο για τη διάκρισή του τόσο από τον ατομικισμό όσο και από την πρωτοπορία, καθώς και για την απελευθέρωσή του από την καινοτομία του να είναι μια μοντέρνα λέξη μεταξύ των αναρχικών στο διαδίκτυο[2].

Η οργανωτική ενότητα αποτελεί βασική αρχή του especifismo και επομένως είναι το κλειδί για την κατανόηση της διαφοράς μεταξύ του κοινωνικού και του πολιτικού επιπέδου. Μια συγκεκριμένη αναρχική οργάνωση δεν εργάζεται για τη δημιουργία μιας πολιτικής δύναμης που μπορεί να βγει και να ωθήσει την κοινωνία, στο σύνολό της, προς κάτι καλύτερο. Ο κοινωνικός μετασχηματισμός θα απαιτήσει μαζικά κινήματα, αλλά με τον especifismo, η πολιτική έχει να κάνει με την οργάνωση μιας ενεργής μειοψηφίας κατά μήκος μιας ρητής, πολιτικής γραμμής. Πρόκειται για οργάνωση γύρω από κοινή ιδεολογία και συλλογικά σχέδια δράσης[3].[4] Δεδομένου ότι το κοινωνικό επίπεδο είναι μια πιο εκτεταμένη έννοια από το πολιτικό επίπεδο, περιλαμβάνει την οργάνωση περισσότερων ανθρώπων, κάτω από μια μεγαλύτερη στέγη. Αυτό το είδος οργάνωσης που συμβαίνει σε μαζική κλίμακα δεν είναι δυνατόν να βασίζεται στο ίδιο είδος ενότητας που μπορεί να επιτευχθεί στο πολιτικό επίπεδο[4].

Παρ' όλα αυτά, η πολιτική του especifismo απαιτεί κοινωνική δέσμευση. Αφού εδραιωθεί η ιδεολογική, θεωρητική και στρατηγική ενότητα, μια συγκεκριμένη ομάδα μπορεί να εμπλακεί πιο αποτελεσματικά (συλλογικά) στο κοινωνικό επίπεδο.Με αυτόν τον τρόπο, το πολιτικό επίπεδο χρησιμεύει ως επίπεδο κατάρτισης, εκπαίδευσης, ενοποίησης και σχεδιασμού. Η οργάνωση σε πολιτικό επίπεδο είναι ένα εργαλείο που ενισχύει και βοηθά στη διατήρηση των λαϊκών κινημάτων. Δεν είναι ένα ηγετικό στέλεχος ή ένα δικό του κέντρο εξουσίας.

Για το λόγο αυτό, η συμμετοχή σε μια συγκεκριμένη αναρχική οργάνωση εξαρτάται βασικά από τη συμφωνία με την πολιτική γραμμή της ομάδας, όχι επειδή οι αναρχικοί δεν πρέπει να συνεργάζονται με άλλα ιδεολογικά ρεύματα, αλλά μάλλον επειδή αυτές οι συνεργασίες και οι συνασπισμοί πρέπει να συμβαίνουν στο κοινωνικό επίπεδο οργάνωσης, όπου η ενότητα βασίζεται σε έναν χαμηλότερο κοινό παρονομαστή[5].

Μια απελευθερωτική ιδεολογία είναι ο μόνος τρόπος για αυτά τα κινήματα να επιβιώσουν από αντιδραστικές και αυταρχικές αντιδυνάμεις και να αναπτυχθούν στο επαναστατικό τους δυναμικό. Αυτή είναι η βασική στρατηγική του especifismo: η ενθάρρυνση της απελευθερωτικής τάσης των μαζικών κινημάτων, ώστε να αποκτήσουν αρκετή δύναμη για να μετασχηματίσουν την κοινωνία. Αυτή η στρατηγική δεν απαιτεί να προσηλυτιστούν οι άνθρωποι στον αναρχισμό, ούτε στοχεύει στο να πείσει τους συμμετέχοντες στα κινήματα να γίνουν αναρχικοί[6] Το especifismo αφορά τους αναρχικούς που οργανώνονται για να εργαστούν για την κοινωνική απελευθέρωση από την εκμετάλλευση και την κυριαρχία. Αυτοί οι αναρχικοί όχι μόνο οργανώνονται με τους δικούς τους όρους αλλά και ως ισότιμοι συμμετέχοντες σε ευρύτερα κοινωνικά κινήματα.

Ιδεολογική και θεωρητική ενότητα

Το Especifismo παρουσιάζει την ενότητα ως κάτι που δεν είναι στενά θεωρητικό. Είναι το ευεργετικό αποτέλεσμα της από κοινού ανάπτυξης μιας κοινής πολιτικής γραμμής, ένα είδος οργανωτικής αρτιότητας. Για τους αγωνιστές του especifismo, η πολιτική έχει να κάνει με τη διατύπωση και την υπεράσπιση αυτής της γραμμής, καθώς και με την προσωπική τους δέσμευση στα θεμέλια και τις λεπτομέρειές της.[7] Λόγω της άμεσης συμμετοχής τους και της συμβολής τους στην ανάπτυξη μιας κοινής πολιτικής γραμμής, τα μέλη μιας συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης δεν εξαναγκάζονται ή αναγκάζονται να προσποιούνται ότι κατέχουν τις ιδέες κάποιου άλλου. Στους ακτιβιστικούς χώρους, η τακτική και η στρατηγική μπορεί να είναι δύσκολο να διαφοροποιηθούν. Μερικές φορές, η αφοσίωση μπορεί να εξαρτάται τόσο πολύ από την εφαρμογή και την υπεράσπιση της χρήσης μιας και μόνο τακτικής, ώστε η αμφισβήτηση της στρατηγικής που κρύβεται πίσω από αυτήν να μοιάζει με πολιτική επίθεση. Αλλά η πραγματικά επαναστατική πολιτική πρέπει να βασίζεται σε βαθύτερες και πιο αναπτυγμένες ερμηνείες των τρεχόντων γεγονότων και καταστάσεων. Οι τακτικές από μόνες τους δεν μπορούν να καθορίσουν τις πολιτικές γραμμές. Η θεωρία και η ιδεολογία καθορίζουν τις πολιτικές γραμμές. Για το λόγο αυτό, ο especifismo δίνει έμφαση στην ενότητα μιας συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης, διότι, χωρίς θεωρητική και ιδεολογική ενότητα, δεν μπορεί να υπάρξει στρατηγική ή τακτική ενότητα.[8] Δεδομένου ότι ακόμη και τα μαζικά μας κινήματα τείνουν να στερούνται συνεκτικής δράσης με την πάροδο του χρόνου, είναι σαφές ότι ο ακτιβισμός από μόνος του δεν επαρκεί για την επίτευξη επαναστατικής αλλαγής.

Η τακτική προσήλωση είναι ανεπαρκής για την οργάνωση των επαναστατών, επειδή πρέπει επίσης να υπάρχει ένας τόπος, εκτός από τον ακτιβισμό, για τους επαναστάτες να καλλιεργούν τη στράτευση. Ωστόσο, η περισσότερη οργανωμένη πολιτική σήμερα δεν είναι δομημένη γύρω από σαφώς διαμορφωμένες και διατυπωμένες πολιτικές γραμμές. Και αν τα μέλη μιας οργάνωσης γνωρίζουν ότι υπάρχουν διαφωνίες στο σύνολο της ομάδας, πού μπορούν να πάνε για να εργαστούν ρητά πάνω σε μια συλλογική συμφωνία και να διατυπώσουν μια σαφή στάση;

Αν η πολιτική αφορά την οργάνωση των ανθρώπων ως ομάδες, γιατί συνήθως αναμένεται από εμάς να διατυπώνουμε πολιτικές θέσεις μόνοι μας, κατ' ιδίαν, και στη συνέχεια να ψάχνουμε για άλλους με την ίδια άποψη; Το Especifismo χρησιμοποιεί τη συγκεκριμένη οργάνωση ως τόπο για την οικοδόμηση, την ενίσχυση και τη χάραξη στρατηγικής με άλλους γύρω από μια κοινή γραμμή.

Έτσι αποφεύγεται η σύγχυση και η συζήτηση σχετικά με τις θεμελιώδεις θέσεις στο μέλλον, καθιστώντας την καθιερωμένη γραμμή ευκολότερο να διατηρηθεί με την πάροδο του χρόνου, κάτι που είναι απαραίτητο όταν συνεργάζεται και συμβιβάζεται με έναν λαϊκό συνασπισμό[9].

Στο Κοινωνικός Αναρχισμός και Οργάνωση, η Αναρχική Ομοσπονδία του Ρίο ντε Τζανέιρο (FARJ) αντιμετωπίζει έναν κοινό φόβο των ακτιβιστών και των αντιφρονούντων που είναι νέοι στην έννοια της στράτευσης, εξηγώντας την πραγματικότητα ότι η σοβαρή δουλειά δεν μπορεί να γίνει μόνη της:

«Το μοντέλο της συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης συνεπάγεται ότι οι αγωνιστές πρέπει να κάνουν πράγματα που δεν τους αρέσουν πολύ ή να σταματήσουν να κάνουν κάποια από τα πράγματα που τους αρέσουν. Αυτό γίνεται για να διασφαλιστεί ότι η οργάνωση προχωράει με στρατηγική. Η πρόοδος με τη στρατηγική καθιστά την αναρχική οργάνωση μια συνεκτική και αποτελεσματική οργάνωση- μια οργάνωση αφιερωμένη στη σοβαρή, αφοσιωμένη αγωνιστικότητα, στην οποία οι αγωνιστές κάνουν αυτό που έχουν ορίσει ως προτεραιότητα και εργάζονται στα καθήκοντα που συμβάλλουν με τον πιο αποτελεσματικό τρόπο στην εδραίωση των στρατηγικών τους στόχων». (p. 67)

Δεδομένου ότι οι αγωνιστές των εσπεσιφιστών δεν διευθύνονται για να κρατήσουν, αλλά μάλλον αναπτύσσουν και διαμορφώνουν οι ίδιοι την οργανωτική γραμμή, η συγκεκριμένη αναρχική οργάνωση δεν απειλεί ούτε θέτει σε κίνδυνο τις ατομικές ελευθερίες κανενός. Αντίθετα, αποτελεί ένα παράδειγμα ατόμων που διαμορφώνουν και διατηρούν ελεύθερα από κοινού μια ριζοσπαστική θέση.

Από πολλές απόψεις, το especifismo παρουσιάζει μια σχολαστικά αναπτυγμένη ιδεολογία σχετικά με τη σημασία της στρατηγικής. Αυτή περιλαμβάνει τη μελέτη του παρόντος καθώς και την όσο το δυνατόν πιο σαφή διατύπωση των μακροπρόθεσμων στόχων. Η FARJ μιλάει για τη σχέση μεταξύ μέσων και σκοπών, καθώς και για πιθανούς «κύκλους αγώνα.»[10]

Αυτή η ιδεολογική αυστηρότητα μερικές φορές εκλαμβάνεται λανθασμένα από άλλους κοινωνικούς αναρχικούς ως υπερβολικά κανονιστική και περιοριστική. Θεωρούν ότι οι ιδέες είναι υπερβολικά εξειδικευμένες και τα κείμενα υπερβολικά πυκνά. Παρόλα αυτά, αυτή η ακρίβεια έχει δύο πρωταρχικά οφέλη που καθιστούν το especifismo ένα σημαντικό ρεύμα που πρέπει να μελετηθεί πιο διεξοδικά από τους αναρχικούς σε όλο τον κόσμο.

Πρώτον, μέσω της άρθρωσης τόσο πολύπλοκων εννοιών, οι ομάδες του εσπεσιφισμού αναπτύσσουν τη δική τους ιδεολογική και θεωρητική ενότητα. Τα κείμενα που δημιουργούνται από αυτές τις οργανώσεις είναι το υποπροϊόν της διαμόρφωσης ενός ενιαίου μετώπου- είναι η τεκμηρίωση της εργασίας για την κατάληξη σε σαφώς καθορισμένες θέσεις. Επειδή μερικές φορές πρόκειται για εσωτερικά έγγραφα που καταγράφουν μακρές και πυκνές συζητήσεις, τα κείμενα του especifismo χρησιμεύουν ως αποδείξεις του γεγονότος ότι ορισμένοι αναρχικοί έχουν καλλιεργήσει με επιτυχία την οργανωτική ενότητα. Αν τα τελικά προϊόντα είχαν δημιουργηθεί με τρόπο πιο εύπεπτο για τους αναγνώστες που δεν συμμετείχαν σε αυτή τη διαδικασία, θα ήταν λιγότερο διαμορφωτικά για τους αγωνιστές που τα δημιουργούσαν και ίσως να καταδείκνυαν μόνο τις προσωπικά διαμορφωμένες πολιτικές ιδέες των πιο ικανών συγγραφέων και όχι την οργάνωση στο σύνολό της. Συν τοις άλλοις, το μέλημα μιας εσπεσιφιστικής οργάνωσης είναι η πολιτική ενότητα και η κοινωνική δέσμευση. Το especifismo ενδιαφέρεται περισσότερο για την ενίσχυση μιας ενιαίας στρατηγικής των αναρχικών που συμμετέχουν στα μαζικά κινήματα παρά για την ανάπτυξη μιας μεμονωμένης αναρχικής ομάδας.

Το δεύτερο πλεονέκτημα που προσφέρει η ακρίβεια του especifismo στους κοινωνικούς αναρχικούς σήμερα είναι το βάθος της σκέψης του, σε ένα σύγχρονο πλαίσιο. Αυτό δείχνει στο υπόλοιπο διεθνές αναρχικό κίνημα, πόση δουλειά πρέπει να περάσει στην ομαδική μελέτη, πόση δουλειά πρέπει να περάσει στην άρθρωση της θεωρίας σε γραπτά λόγια, πόση δουλειά πρέπει να περάσει στο διάλογο, στο συμβιβασμό και στη μάθηση, μόνο και μόνο για να διαμορφωθεί το πολιτικό εργαλείο (η συγκεκριμένη αναρχική οργάνωση) που μπορεί τελικά να εφαρμοστεί στο κοινωνικό επίπεδο. Ενώ είναι σύνηθες για τους ακτιβιστές και τους οργανωτές να πιστεύουν ότι δεν υπάρχει χρόνος για αυτού του είδους την «εσωτερική» δουλειά, είτε εννοούν θεωρητικοποίηση, στρατηγική, προβληματισμό, σκέψη ή μάθηση γενικά, οι στρατηγικές κριτικές που παρουσιάζει το especifismo καθιστούν σαφές ότι η στρατευμένη αγωνιστικότητα απαιτεί ενότητα, ότι οι αγωνιστές χρειάζονται συγκρότηση και ότι οι μακροπρόθεσμοι στόχοι ενημερώνουν τη βραχυπρόθεσμη δράση. Επομένως, η επαναστατική αλλαγή απαιτεί ένα ιδεολογικό επίπεδο οργάνωσης. Το ιδεολογικό επίπεδο είναι το πολιτικό επίπεδο, το αναρχικό επίπεδο.

Πολιτικά μέτωπα

Οι συζητήσεις σχετικά με τη σχέση μεταξύ βραχυπρόθεσμων και μακροπρόθεσμων στόχων είναι συνηθισμένες μεταξύ των αναρχικών. Αλλά αυτή η σχέση συνήθως αναφέρεται μόνο ιδεολογικά, ως θεμελιώδης αρχή, χωρίς να υπάρχει τρόπος εφαρμογής της στην τρέχουσα κατάσταση. Στο βιβλίο Κοινωνικός Αναρχισμός και Οργάνωση, η Αναρχική Ομοσπονδία του Ρίο ντε Τζανέιρο (FARJ) δίνει έμφαση στην «ανάγκη» ως κεντρικό σημείο για τη συγκέντρωση και κινητοποίηση ανθρώπων[11] Οι ανάγκες αποκαλύπτουν ριζικά τις ασυμβίβαστες δυνάμεις του σημερινού συστήματος. Μέσα από τον συλλογικό αγώνα για τη διαχείριση των αναγκών μας, οι μακροπρόθεσμοι στόχοι μπορούν να γίνουν πιο συγκεκριμένοι. Και είναι επίσης μέσα από αυτόν τον αγώνα για την αντιμετώπιση των άμεσων αναγκών που θα αναπτύξουμε τις μεθόδους οργάνωσης και την κοινωνική δύναμη που απαιτούνται για να μετασχηματίσουμε την κοινωνία.

Ωστόσο, οι ανάγκες δεν είναι ομοιόμορφες. Διαφέρουν με την πάροδο του χρόνου και από άτομο σε άτομο. Η προκλητική πραγματικότητα είναι ότι οι διάφοροι τομείς της κοινωνίας έχουν εξαιρετικά διαφορετικές ανάγκες. Εάν μια πολιτική οργάνωση έχει ως στόχο να συμμετάσχει σε διαφορετικά κινήματα μέσα στην κοινωνία, τα κινήματα αυτά θα απαιτήσουν τη δική τους γνώση, μελέτη, θεωρία και στρατηγική. Οι εσπεσιφιστές αγωνιστές πρέπει να προετοιμαστούν για να εμπλακούν στους διάφορους μοναδικούς χώρους, δίνοντάς τους τον πλήρη σεβασμό και τη γνήσια προσπάθεια που τους αξίζει και που απαιτούν για να γίνουν αποτελεσματικές κοινωνικές δυνάμεις. Οργανώνοντας τις δραστηριότητές τους σε «μέτωπα» εμπλοκής, μια εσπεσιφιστική ομάδα μπορεί να έχει οξεία επίγνωση της οργανωτικής της ικανότητας και της θέσης της μέσα στους λαϊκούς αγώνες. Για το λόγο αυτό, το especifismo συνίσταται στο να βάζουν σε τάξη και να οργανώνουν οι αγωνιστές τον εαυτό τους καθώς και τις δεσμεύσεις τους[12].

Στο πλαίσιο μιας συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης, οι αγωνιστές εξαρτώνται ο ένας από τον άλλον για να αναμεταδίδουν σχετικές πληροφορίες και ενημερώσεις σχετικά με σημαντικά γεγονότα. Αυτές οι πληροφορίες μπορεί να αφορούν μια ποικιλία διαφορετικών οργανωτικών χώρων. Το να μπορείς να αναφέρεσαι συγκεκριμένα στο «Μέτωπο Χ» και στο «Μέτωπο Υ» επιτρέπει πιο συνοπτικές και ακριβείς περιλήψεις και αναφορές. Επιπλέον, ο χωρικός (spatial) προσδιορισμός των διαφορετικών μετώπων που είναι διασκορπισμένα σε όλη την κοινότητα, συνδέει τη θεωρητική αντίληψη της κοινωνικής δέσμευσης με τον πραγματικό τόπο όπου ζούμε.

Τα μέτωπα υπονοούν μια οργανωτική γεωγραφία καθώς και μια τοπογραφία του αγώνα. Όσο πιο ακριβές γίνεται ένα σημείο εμπλοκής σε ένα συγκεκριμένο μέτωπο, τόσο περισσότερο η υπόλοιπη οργάνωση εξαρτάται από την ακριβή χαρτογράφηση για να δείξει ακριβώς πού και πώς τα διάφορα μέτωπα σχετίζονται μεταξύ τους.

Κάθε πολιτικό μέτωπο πρέπει να διατηρηθεί αν η οργάνωση σε κοινωνικό επίπεδο πρόκειται να εξελιχθεί σε μια λαϊκή δύναμη ικανή να φέρει επανάσταση στην κοινωνία. Ενώ αυτά τα κινήματα θα δημιουργηθούν και θα αναπτυχθούν αναπόφευκτα, οι ιδεολογικές επιρροές που τα καθοδηγούν μπορεί να επηρεάζονται από το κεφάλαιο, το κράτος ή κάποια άλλη συγκεντρωτική αρχή. Για το λόγο αυτό, ο πολιτικός χώρος πρέπει να καταληφθεί από ενιαίες ιδεολογικές δυνάμεις που μπορούν να υπερασπιστούν και να προωθήσουν απελευθερωτικές μεθόδους και ιδέες. Δεδομένου ότι οι εξουσίες είναι ρητά οργανωμένες για να υπερασπίζονται τις ιδέες τους δημόσια, ο αναρχισμός πρέπει επίσης να είναι ιδεολογικά και θεωρητικά προετοιμασμένος να εμπλακεί σε αυτό το πεδίο[13].

Ομόκεντροι κύκλοι

Η Αναρχική Ομοσπονδία του Ρίο ντε Τζανέιρο (FARJ) αναφέρει τη σημασία της συγκέντρωσης αγωνιστών που έχουν κοινή «συγγένεια» για να αρχίσουν να οργανώνονται με έναν συγκεκριμένο τρόπο[14] Αλλά αν αυτή η οργάνωση πρόκειται να οικοδομηθεί πάνω στην κοινή ιδεολογία και την ενότητα της στρατηγικής, ποια είναι τα όριά της; Ποιος μπορεί να ενταχθεί, πώς και γιατί θα ήθελε να ενταχθεί; Αυτά τα ερωτήματα δεν μπορούν να απαντηθούν ιδεολογικά, διότι το να μοιράζεται απλώς ένα σύνολο πεποιθήσεων με άλλους δεν καθορίζει το βαθμό δέσμευσης του κάθε ατόμου. Με άλλα λόγια, η ιδεολογία από μόνη της δεν μας πληροφορεί για τη θέση μας στον αγώνα. Το Especifismo χρησιμοποιεί μια θεωρία των ομόκεντρων κύκλων για να επιλύσει αυτό το πρόβλημα[15].

Ορισμένοι αγγλόφωνοι αναρχικοί μπορεί να αισθάνονται άβολα με τις θεωρητικές έννοιες. Μπορεί να έχουν συνδεθεί (ή συγκρουστεί) με άλλους αναρχικούς μόνο για ιδεολογικούς λόγους. Το ρεύμα especifismo του αναρχισμού είναι σίγουρα πιο θεωρητικό από ό,τι συνηθίζεται στους αναρχικούς χώρους που βρίσκονται στις Ηνωμένες Πολιτείες.[16] Στο Social Anarchism and Organisation , οι ομόκεντροι κύκλοι, ειδικότερα, μπορεί να δημιουργήσουν προβλήματα στην αγγλική κατανόηση της θεωρίας του especifismo.

Παρ' όλα αυτά, τα ζητήματα τοποθέτησης που θίγονται από αυτή την ανάλυση δεν πρέπει να αγνοηθούν από αγωνιστές που ενδιαφέρονται σοβαρά για τη δυνατότητα των μαζικών κινημάτων να απελευθερώσουν την κοινωνία. Το να είναι κανείς σε θέση να τοποθετεί τον εαυτό του σε σχέση με μια συγκεκριμένη πολιτική ομάδα, καθώς και σε σχέση με ευρύτερες κοινωνικές ομάδες, είναι αναπόσπαστο στοιχείο του οργανωτικού δυϊσμού (της διάκρισης μεταξύ οργάνωσης σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο) του especifismo.

Ο αγώνας για τον μετασχηματισμό της κοινωνίας περιλαμβάνει αγωνιστές, ακτιβιστές, οργανωτές, συμπαθούντες κ.λπ. Προκειμένου να γίνει κατανοητή η σχέση μεταξύ αυτών των ομάδων και της συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης, η FARJ χρησιμοποιεί μια οπτική αναπαράσταση που απεικονίζει μια διαδρομή, διασχίζοντας στρώματα αυξανόμενης πολιτικής ενότητας, μέσω της οποίας αφοσιωμένοι αγωνιστές έρχονται στη συγκεκριμένη οργάνωση. Ένα άλλο μονοπάτι, που πηγαίνει προς την αντίθετη κατεύθυνση, δείχνει τη ροή των αναρχικών ιδεών και πρακτικών πίσω στα ευρύτερα κοινωνικά κινήματα. Κάθε ομόκεντρος κύκλος αντιπροσωπεύει ένα βαθμό συμφωνίας και δέσμευσης στην πολιτική γραμμή της συγκεκριμένης οργάνωσης. Κάποιοι άνθρωποι μπορεί να μη συμφωνούν με όλες τις ιδέες της ομάδας ή μπορεί να μην είναι πρόθυμοι να αφιερώσουν τόσο πολύ από τον εαυτό τους και το χρόνο τους. Ωστόσο, μπορεί να ισχύει και το αντίθετο, οπότε η οργάνωση γύρω από αυτή την έννοια μπορεί να αυξήσει την επαφή που έχει μια επαναστατική ομάδα με δυνητικούς αγωνιστές, καθώς και να βοηθήσει να γίνουν οι αλληλεπιδράσεις με τους συντρόφους και τους συμμάχους μια πιο σκόπιμη προσπάθεια για όλους τους εμπλεκόμενους[17].

Μόνο μέσα στον πιο στενό κύκλο υπάρχει ιδεολογική και θεωρητική ενότητα. Σε αυτό το επίπεδο οργάνωσης, κάθε μεμονωμένος αγωνιστής είναι σε θέση, από μόνος του, να «επεξεργαστεί, να αναπαράγει και να εφαρμόσει την πολιτική γραμμή της οργάνωσης στο εσωτερικό, στα μέτωπα και στη δημόσια δραστηριότητα» (σελ. 45.) Αυτό σημαίνει ότι προβάλλει τις ιδέες και τις θέσεις της συγκεκριμένης ομάδας πίσω στους κύκλους που την περιβάλλουν. Οι ακτιβιστές, οι οργανωτές και οι υποστηρικτές στα εξωτερικά επίπεδα θα έχουν το πλεονέκτημα της χρήσης των εργαλείων και των πόρων που δημιουργήθηκαν από τη συγκεκριμένη αναρχική οργάνωση. Θα μπορούν επίσης να λειτουργούν με την πεποίθηση ότι οι άνθρωποι που είναι πιο στρατευμένοι στον μακροπρόθεσμο μετασχηματισμό είναι καλά οργανωμένοι μεταξύ τους.

Μια ουσιώδης πτυχή της ροής αγωνιστών σε μια επαναστατική οργάνωση είναι η εκπαίδευση και η διαμόρφωση ριζοσπαστικοποιημένων ανθρώπων. Και πάλι, αυτό δεν έχει καμία σχέση με κατήχηση ή εξαναγκασμό οποιουδήποτε είδους. Οι επικριτές της οργανωμένης, στρατευμένης συγκρότησης τονίζουν την ελεύθερη συμμετοχή ενός ατόμου ως «εθελοντική». Αλλά χωρίς πληροφορίες και πόρους σχετικά με την πολιτική στράτευση και το especifismo, πώς μπορούν οι περιστασιακοί υποστηρικτές να πάρουν τεκμηριωμένη απόφαση να αλλάξουν το επίπεδο δέσμευσής τους και να γίνουν εθελοντικά πιο στρατευμένοι;

Η θεωρία των ομόκεντρων κύκλων παρέχει έναν τρόπο να κατανοήσει κανείς τη θέση του σε σχέση με μια συγκεκριμένη, ενιαία και ιδεολογική πολιτική ομάδα. Αυτή η θέση καθορίζει το ρόλο του ατόμου στη διαδικασία λήψης αποφάσεων καθώς και τη δέσμευσή του στις τελικές αποφάσεις της ομάδας. Αυτό διασφαλίζει ότι «η οργάνωση έχει σαφή κριτήρια εισόδου, καθορίζοντας με σαφήνεια ποιος συμμετέχει και ποιος όχι σε αυτήν και σε ποιο επίπεδο δέσμευσης βρίσκονται οι αγωνιστές» (σ. 47.)

Αυτό επιτρέπει στους ακτιβιστές, τους αντιφρονούντες και τους διοργανωτές να γνωρίζουν σαφώς πότε και με ποιους τρόπους μπορούν να συνδυάσουν με νόημα τις δυνάμεις τους με μια συγκεκριμένη αναρχική οργάνωση. Ομοίως, ως αναρχικοί, μόνο αν κατανοήσουμε θεωρητικά τη σχέση μας με τη συγκεκριμένη ομάδα μπορούμε να πάρουμε την ελεύθερη απόφαση να δεσμευτούμε σε ένα οργανωτικό πρόγραμμα. Έτσι, η διεξοδική κατανόηση της πολιτικής τοποθέτησης είναι εξίσου σημαντική για τους ριζοσπαστικοποιημένους αγωνιστές όσο και για τους λιγότερο αφοσιωμένους υποστηρικτές στην κοινωνία γενικότερα[18]

> «[...] οι άνθρωποι που έχουν συγγένειες με την αναρχική οργάνωση και το έργο της έρχονται σε επαφή με άλλους αγωνιστές, είναι σε θέση να εμβαθύνουν τις γνώσεις τους για την πολιτική γραμμή της οργάνωσης, να γνωρίσουν καλύτερα τις δραστηριότητές της και να εμβαθύνουν το όραμά τους για τον αναρχισμό κ.λπ.». (p. 46)

Αυτή η αμοιβαία και ανταποδοτική επιρροή χαρακτηρίζει τη «ροή των αγωνιστών» που περιγράφεται στο Κοινωνικός Αναρχισμός και Οργάνωση. Τόσο η «επαφή» με τις αναρχικές ιδέες όσο και η ενδεχόμενη προοπτική «γνωριμίας» υπογραμμίζουν τη δυνατότητα της πολιτικής του especifismo να εξαπλωθεί ανάμεσα σε ριζοσπαστικοποιούμενους ανθρώπους ή σε ανθρώπους ριζοσπαστικοποιώντας τους. Η συγκεκριμένη αναρχική οργάνωση είναι ένας προορισμός για όσους επιθυμούν να ασχοληθούν βαθύτερα με την επαναστατική πολιτική, αλλά είναι επίσης μια πηγή από την οποία οι επαναστατικές πολιτικές ιδέες μπορούν να εκπέμπονται στο κοινωνικό επίπεδο.

Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι οι ομόκεντροι κύκλοι δεν εγκαθιδρύουν ούτε ενισχύουν την ανωτερότητα ή την ισχύ ενός επιπέδου εμπλοκής έναντι ενός άλλου[19]. αυτό ισχύει και προς τις δύο κατευθύνσεις της ροής των ιδεών μεταξύ του κοινωνικού και του πολιτικού επιπέδου.

Μια συγκεκριμένη αναρχική οργάνωση δεν αποσκοπεί στην καθιέρωση μιας πολιτικής γραμμής ώστε να μπορεί να επιβληθεί σε άλλους που έχουν επιλέξει να συμμετάσχουν ελεύθερα σε μια μαζική κινητοποίηση ή λαϊκή οργάνωση. Αυτοί οι άνθρωποι μπορεί να μη συμφωνούν με τις ιδέες της συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης. Παρόλα αυτά, δεδομένου ότι όλοι βρίσκουμε κοινό έδαφος στο ευρύτερο κοινωνικό κίνημα, οι πιο αφοσιωμένοι αγωνιστές, όπως και οι υποστηρικτές ενός θέματος, απαιτούν και αξίζουν το σεβασμό των άλλων να σκέφτονται, να οργανώνονται και να παίρνουν θέση με τον τρόπο που αυτοί θεωρούν κατάλληλο.

Πολιτικές δραστηριότητες

Τι ακριβώς είναι λοιπόν αυτό που κάνουν οι εσπεσιφιστές αγωνιστές; Στο Κοινωνικός Αναρχισμός και Οργάνωση, η Αναρχική Ομοσπονδία του Ρίο ντε Τζανέιρο παραθέτει έξι κατηγορίες που χαρακτηρίζουν τις δραστηριότητες μιας συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης. Αυτές περιλαμβάνουν [1] κοινωνική εργασία και εισδοχή, [2] παραγωγή και αναπαραγωγή της θεωρίας, [3] αναρχική προπαγάνδα, [4] πολιτική εκπαίδευση, [5] σύλληψη και εφαρμογή της στρατηγικής και [6] κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις (σελ. 41). Κατά τη μελέτη του especifismo, η διάκριση αυτών των διαφορετικών ειδών εργασίας μεταξύ τους βοηθά στον ορισμό κοινών όρων όπως θεωρία, προπαγάνδα και εκπαίδευση.

1: Κοινωνική εργασία και εισδοχή

Εδώ, κάποιες διακρίσεις είναι απαραίτητες, καθώς ο όρος «κοινωνική εισδοχή» μπορεί να είναι μια πολύ δύσκολη έννοια για κάποιους ριζοσπάστες να την κατανοήσουν και για κάποιους αναρχικούς να την υποστηρίξουν. Στα πιο βασικά της, η κοινωνική εισδοχή είναι η ονομασία για ολόκληρη τη διαδικασία επηρεασμού των κοινωνικών κινημάτων[20], αλλά δεν αναφέρεται στην παθητική ή μοναδική επιρροή που ο καθένας ασκεί εγγενώς στην καθημερινή κοινωνική ζωή. Η κοινωνική εισδοχή είναι η σκόπιμη και συλλογική πράξη επηρεασμού των κοινωνικών κινημάτων. Οι συγκεκριμένοι στόχοι και η οργάνωση αυτής της συλλογικής δράσης διαμορφώνονται σε πολιτικό επίπεδο, αλλά για να έχει επαναστατικό δυναμικό αυτή η επιρροή πρέπει να ασκείται σε μεγαλύτερη κλίμακα. Έτσι, η κοινωνική εισδοχή αφορά την στρατηγική (και επιτυχή) εισαγωγή πολιτικών ιδεών και οργάνωσης στο κοινωνικό επίπεδο[21].

Ποιες είναι όμως οι διαφορές ανάμεσα στην κοινωνική εισδοχή των εσπεσιφιστών αγωνιστών και στο είδος της επιρροής που ασκείται από άλλες «επαναστατικές» πολιτικές ιδεολογίες;

Πρώτον, το especifismo διαφέρει από τις εξεγερσιακές ιδεολογίες επειδή προωθεί τη χρήση των κοινωνικών κινημάτων ως επαναστατικών δυνάμεων. Ο κοινωνικός μετασχηματισμός δεν είναι το αυτόματο αποτέλεσμα μιας εκλογικής αναμέτρησης, ενός πραξικοπήματος ή της μηχανικής αναπαράστασης της Ιστορίας. Η κοινωνία πρέπει να αλλάξει η ίδια.

Δεύτερον, το especifismo διαφέρει από την πρωτοπορία επειδή δεν έχει ως στόχο τη δημιουργία μιας ηγετικής τάξης μέσα στα μαζικά κινήματα. Η λαϊκή οργάνωση πρέπει να είναι μια πρακτική αυτοκυβέρνησης, διαφορετικά θα επαναφέρει συγκεντρωτικά μέσα ελέγχου. Σε μέρη όπου υπάρχει ηγεσία, ο λαός θα πρέπει να καθορίζει δημοκρατικά το πεδίο εφαρμογής της. Οι καταπιεσμένοι δεν χρειάζονται ένα στέλεχος ηγετών για να τους οδηγήσει στο μέλλον τους. Ο κοινωνικός μετασχηματισμός απαιτεί μια επαναστατική ιδεολογία που προέρχεται από τις ίδιες τις καταπιεσμένες τάξεις, όχι από μια μορφωμένη μειονότητα.

Τέλος, το especifismo διαφέρει από τον εισοδισμό (entryism) επειδή ο επηρεασμός του κοινωνικού επιπέδου μέσω της συμμετοχής δεν απαιτεί την κατάληψη του ελέγχου μιας οργάνωσης και την καθοδήγησή της για τους δικούς σας σκοπούς. Η κοινωνική επιρροή δεν χρειάζεται να συνεπάγεται ανήθικη κατήχηση ή εξαναγκασμό. Μπορεί απλώς να αφορά την αλληλεπίδραση με τους άλλους ως ισότιμους για την προώθηση και την ανάπτυξη των πιο απελευθερωτικών ιδεών.

2: Παραγωγή και αναπαραγωγή της θεωρίας

Ο Κοινωνικός Αναρχισμός και Οργάνωση αναφέρει έννοιες όπως ο ελευθεριακός σοσιαλισμός, η επανάσταση, η στράτευση, η κοινωνική εργασία κ.λπ. Αλλά η εφαρμογή αυτών των όρων στις δικές μας ιστορικές, κοινωνικές και πολιτικές καταστάσεις δεν μπορεί να γίνει από κάποιον που βρίσκεται έξω από το μοναδικό μας πλαίσιο. Η θεωρία πρέπει να είναι σπιτική, για να το πούμε έτσι. Στο δικό τους πλαίσιο, η FARJ περιγράφει τη διαδικασία ως εξής:

«Η συγκεκριμένη αναρχική οργάνωση στοχεύει να θέσει σε εφαρμογή μια επαναστατική πολιτική που συλλαμβάνει τα μέσα για την επίτευξη των τελικών στόχων (κοινωνική επανάσταση και ελευθεριακός σοσιαλισμός) με τη δράση να βασίζεται πάντα στη στρατηγική. Για το σκοπό αυτό, οργανώνεται ως ενεργή μειοψηφία, συντονίζοντας τις ιδεολογικές αγωνιστικές δραστηριότητες που λειτουργούν ως μαγιά για τους αγώνες του κοινωνικού επιπέδου. Η κύρια δραστηριότητα που αναλαμβάνει αυτό το πολιτικό επίπεδο είναι η κοινωνική εργασία που προκύπτει όταν το πολιτικό επίπεδο αλληλεπιδρά με το κοινωνικό επίπεδο.

Σε αυτή την επαφή το πολιτικό επίπεδο επιδιώκει να επηρεάσει όσο το δυνατόν περισσότερο το κοινωνικό επίπεδο, προκαλώντας του να λειτουργήσει με τον πιο ελευθεριακό και εξισωτικό τρόπο. Είδαμε ότι αυτό μπορεί να συμβεί απευθείας μεταξύ της αναρχικής οργάνωσης και των κοινωνικών κινημάτων ή μέσω ομαδοποιήσεων τάσεων». (p. 62)

Οι τάσεις μπορούν έτσι να κατανοηθούν ως μια άλλη οδός για τη δυνητική επιρροή των επαναστατικών ιδεών σε κοινωνικό επίπεδο. Αυτό θα μπορούσε να είναι μια τακτική, στρατηγική ή ιδεολογική συμφωνία μεταξύ των συμμετεχόντων σε μια λαϊκή οργάνωση και μιας συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης, ένα είδος δια-οργανωτικής τάσης. Ωστόσο, θα μπορούσε επίσης να είναι μια ακούσια ή τυχαία ενότητα που σχηματίζεται μέσα από τον ίδιο τον αγώνα.

Δεδομένης της αναπόφευκτης σχέσης μεταξύ μέσων και σκοπών, κάθε απελευθερωτική προσπάθεια επηρεασμού των κοινωνικών κινημάτων πρέπει να ενημερώνεται από τελικούς στόχους. Η κατανόηση του τι εννοούμε όταν περιγράφουμε τον ελευθεριακό σοσιαλισμό είναι σημαντική για να καθορίσουμε ποια πρέπει να είναι τα επόμενα, πιο άμεσα βήματά μας. Κάτω από ένα καπιταλιστικό σύστημα, οι υλικές μας συνθήκες δεν μοιάζουν με τα κοινωνικά μας ιδανικά. Επομένως, πρέπει να συνεργαστούμε θεωρητικά για να διατυπώσουμε και να βελτιώσουμε τους μετασχηματισμούς που θέλουμε να δούμε στην κοινωνία μας[22].

Η ανάπτυξη αυτής της θεωρίας απαιτεί ενιαία ιδεολογία και στρατηγική. Η παραγωγή θεωρίας χωρίς αυτή την ενότητα (ή η εισαγωγή θεωρίας από άλλες οργανώσεις) δεν ενθαρρύνει τη συλλογική δέσμευση που είναι απαραίτητη για την υλοποίηση της πολιτικής δράσης, ούτε ωφελείται από την πολλαπλότητα των προοπτικών που ενισχύουν μια πολιτική γραμμή. Μέσω της διαδικασίας καθορισμού μιας πολιτικής γραμμής και της διατύπωσης ενός πολιτικού προγράμματος ως οργάνωση, καθίσταται σαφής η ενότητα της δράσης και ο βαθμός δέσμευσης. Συγκεκριμένα, αυτές οι διαδικασίες συμβαίνουν μέσω ενός διαλόγου μεταξύ των αγωνιστών. Αυτός ο διάλογος εξαρτάται από τους υψηλότερους βαθμούς εμπιστοσύνης, ώστε να μπορούν να μοιράζονται ανοιχτά ιδέες και κριτικές. Η εμπιστοσύνη επιτρέπει επίσης να διατυπωθούν με σαφήνεια οι ατομικές ευθύνες του καθενός[23].

3: Αναρχική προπαγάνδα

Η προπαγάνδα είναι η υλική διανομή ιδεών. Μπορεί να είναι θεωρητική, εκπαιδευτική ή πολιτιστική, αλλά επειδή στοχεύει στην αύξηση της γενικής αποδοχής αυτών των ιδεών σε κοινωνικό επίπεδο, η προπαγάνδα είναι πάντα πολιτική. Επιπλέον, η γενική αποδοχή των ριζοσπαστικών ιδεών δεν είναι το ίδιο πράγμα με τη «μη απόρριψη». Το κοινωνικό επίπεδο περιλαμβάνει τόσο μεγάλο αριθμό ανθρώπων που είναι απίθανο να μπορέσει κάποιος να πείσει τους περισσότερους ανθρώπους της κοινωνίας να συμφωνήσουν με τα συγκεκριμένα οράματά του για το μέλλον. Αυτό δεν αποτελεί πρόβλημα για τους ελευθεριακούς σοσιαλιστές, αφού ο τελικός στόχος θα εξαρτηθεί αναπόφευκτα από τη συμβολή και τη δουλειά άλλων ανθρώπων[24].

Ενώ η προπαγάνδα μπορεί να είναι μια αποτελεσματική γενική διάδοση του especifismo, είναι προφανώς περιορισμένη όταν πρόκειται για την υποστήριξη μαζικών κινημάτων (σε κοινωνικό επίπεδο) και την οικοδόμηση ενότητας (σε πολιτικό επίπεδο.) Παρ' όλα αυτά, η διάδοση ιδεών και η δημοσιοποίηση κριτικών επιτρέπει στους συμμετέχοντες σε λαϊκές οργανώσεις να καθορίσουν τη δική τους σχέση με τη στράτευση μιας συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης. Οι επαναστατικές μας προοπτικές δεν μπορούν να παραμείνουν πολιτιστικά ασαφείς, αν πρόκειται να έχουν επαναστατικό αποτέλεσμα στην κοινωνία.

4: Πολιτική εκπαίδευση

Σε αντίθεση με την πολιτική προπαγάνδα, η οποία στοχεύει στον επηρεασμό του κοινωνικού επιπέδου, η εκπαίδευση στοχεύει στο πολιτικό επίπεδο. Η πολιτική εκπαίδευση αφορά τη διαμόρφωση αγωνιστών ώστε να είναι σε θέση να συμμετέχουν στο έργο και το λόγο της συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης. Αυτό σημαίνει ότι κάθε οργάνωση θα έχει τη δική της εκπαιδευτική διαδικασία.

Δυστυχώς, αυτή η διαδικασία είναι συνήθως ανεπίσημη, έμμεση και περισσότερο μια DIY προσέγγιση. Για τους αγωνιστές του εσπεσιφίσμου, ωστόσο, η εκπαίδευση είναι μια πολιτική πράξη αλληλεγγύης και είναι θεμελιώδης για την οικοδόμηση της ενότητας και την ανάπτυξη σχέσεων μεταξύ των συντρόφων. Ως ρητή προσπάθεια να αντιμετωπίσουμε τις ιεραρχίες που δημιουργούνται από τη γνώση και την εμπειρία, χωρίς να αγνοούμε την αδιαμφισβήτητη αναγκαιότητα αυτών των χαρακτηριστικών στην επαναστατική εργασία, μπορούμε να πούμε ότι «[Η εκπαίδευση] παρέχει υποστήριξη στους νέους αγωνιστές, έτσι ώστε οι διαφορές στο μορφωτικό επίπεδο μεταξύ των λιγότερο και των περισσότερο μορφωμένων να είναι όσο το δυνατόν μικρότερες, και έτσι ώστε το υψηλό επίπεδο των συζητήσεων μέσα στην οργάνωση να μην επηρεάζεται αρνητικά από αυτές τις διαφορές. Σε γενικές γραμμές, η πολιτική εκπαίδευση προωθεί τη θεωρητική και ιδεολογική ανάπτυξη της οργάνωσης και εξασφαλίζει την ενότητα». (p. 60)Αυτό δεν αναφέρεται σε μια μαζική διάδοση αυτής της εκπαίδευσης, ούτε θέτει τον στόχο της ισότητας των γνώσεων μεταξύ των αγωνιστών.

Η εκπαίδευση στο πλαίσιο μιας πολιτικής οργάνωσης θα πρέπει να στοχεύει στη μείωση των αρνητικών επιπτώσεων και των ιεραρχιών που δημιουργούνται από τις ποικίλες προσωπικές εμπειρίες των αγωνιστών. Ωστόσο, θα πρέπει να προσπαθεί να διατηρεί την παρουσία αυτών των ίδιων προσωπικών προοπτικών στις συζητήσεις της ομάδας. Ως εκ τούτου, ένα βασικό μέρος του προγράμματος σπουδών για τους νέους αγωνιστές πρέπει να είναι μια διεξοδική εισαγωγή στις μεθόδους της ομάδας για τη διευθέτηση και τη διευκόλυνση των ατομικών προοπτικών. Για τους αγωνιστές που ασκούν την κοινωνική εισδοχή, οι προσωπικές εμπειρίες θα είναι απαραίτητες, καθώς υπερασπίζονται την οργανωτική ενότητα, εκτός του διαμορφωτικού πολιτικού χώρου.

5: Σύλληψη και εφαρμογή της στρατηγικής

Κατά τη θεωρητικοποίηση του ελευθεριακού σοσιαλισμού, ο οποίος αποτελεί μακροπρόθεσμο στόχο, οι αγωνιστές-εσπεσιφιστές δεν σκοπεύουν να αναπτύξουν μια στρατηγική για τη γρήγορη και άμεση υλοποίηση αυτών των στόχων. Αντίθετα, λόγω του ρόλου του κοινωνικού επιπέδου εμπλοκής στον επαναστατικό μετασχηματισμό, το especifismo θέτει τις κοινωνικές ανάγκες στο επίκεντρο τόσο της σύλληψης της στρατηγικής του όσο και της εφαρμογής της. Μέσω της οργάνωσης για την αντιμετώπιση των αναγκών, οι άνθρωποι μαθαίνουν. Και μέσα από τη χάραξη στρατηγικής γύρω από αυτή τη μάθηση, η πιο ενεργή μειονότητα είναι πιο εξοπλισμένη για να διατηρήσει τη δέσμευσή της στην αντιμετώπιση αυτών των αναγκών[25].

Η κατανόηση των υλικών αναγκών είναι απαραίτητη για μια ηθική προσέγγιση της συνεργασίας με τους άλλους στους απελευθερωτικούς τους αγώνες. Αυτό έρχεται σε αντίθεση με μια «ιδεολογική προσέγγιση» με την οποία οι αγωνιστές προσπαθούν να πείσουν τις μάζες να υιοθετήσουν τη ριζοσπαστική πολιτική τους. Το especifismo είναι σταθερά ενάντια στη δογματική πολιτική, διότι:

«[ένα] αναρχικό κοινωνικό κίνημα, ή ένα κίνημα οποιασδήποτε άλλης ιδεολογίας, θα έτεινε μόνο να διασπάσει την τάξη των εκμεταλλευόμενων, ή ακόμα και εκείνων που ενδιαφέρονται να αγωνιστούν για έναν συγκεκριμένο σκοπό. Δηλαδή, η δύναμη που πρέπει να οδηγεί τη δημιουργία και την ανάπτυξη των κοινωνικών κινημάτων είναι η αναγκαιότητα και όχι η ιδεολογία». (p. 35)

Εφόσον οι ανάγκες είναι αναπόφευκτοι παράγοντες της καθημερινής μας ύπαρξης, η αντιμετώπισή τους δεν αποτελεί επιλογή. Όλοι οι αγωνιστές, όπως όλοι οι άνθρωποι, έχουν ανάγκες. Επομένως, το πιο βασικό μέρος της ανθρώπινης ζωής είναι επίσης το καλύτερο μέρος για να ξεκινήσουμε να κάνουμε κοινωνική εργασία και να χαράξουμε στρατηγική για την αλλαγή.

Με αυτόν τον τρόπο, οι αγωνιστές μπορούν να διασφαλίσουν ότι τα θεμέλια για τον τελικό τους στόχο θα οικοδομηθούν στο πιο ανθεκτικό μέρος του κοινωνικού επιπέδου. Και ο αναρχισμός θα έχει την ευκαιρία να κερδίσει υποστήριξη προσαρμόζοντας τις στρατηγικές του ώστε να αντιμετωπίσουν την πραγματικότητα των σημερινών αναγκών.

6: Κοινωνικές και πολιτικές σχέσεις

Ένας μετασχηματισμός της κοινωνίας που είναι ικανός να φέρει επανάσταση στις πιο ισχυρές δομές της θα περιλαμβάνει αναμφίβολα δραστικές αλλαγές στον τρόπο με τον οποίο αλληλεπιδρούμε μεταξύ μας. Στον αγώνα για την υπέρβαση της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και της κρατικής κυριαρχίας, πρέπει να μάθουμε να βρίσκουμε αξία ο ένας στον άλλον, όχι ως δυνητικούς πόρους, αλλά ως απαραίτητα συστατικά μιας συλλογικής ισχύος, μιας ισχύος που είναι αδύνατη για ένα άτομο από μόνο του. Οι ριζοσπαστικοί πολιτικοί χώροι, με σαφώς καθορισμένες γραμμές, είναι ικανοί να διαμορφώνουν μετασχηματιστικές πρακτικές, εσωτερικά και εξωτερικά. Με αυτόν τον τρόπο, οι σαφώς καθορισμένες γραμμές ενθαρρύνουν τους μεμονωμένους αγωνιστές να δεσμευτούν στο πρόγραμμα, επειδή βλέπουν προσωπική αξία στην αξιόπιστη επιμονή της ομάδας.

Οι πολιτικές γραμμές μιας συγκεκριμένης ομάδας δεν αφορούν αυστηρά τη χάραξη στρατηγικής για την επιρροή επαναστατικών κινημάτων, στο μέλλον. Η οργανωτική σαφήνεια είναι πολύπλευρη. Παρά το γεγονός ότι η επανάσταση παραμένει μακροπρόθεσμος στόχος του especifismo, τα εργαλεία των αγωνιστών του especifismo έχουν άμεση χρήση σήμερα, τόσο σε πολιτικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο.

Για παράδειγμα, μέσω της ενεργής ενθάρρυνσης ανθρώπων με κοινή συγγένεια να οργανωθούν, η στρατηγική του especifismo, η οποία βασίζεται στην ενότητα σε πολιτικό επίπεδο, γίνεται ένα εργαλείο που μπορεί να χρησιμοποιηθεί από οποιαδήποτε πολιτική ομάδα στο πλαίσιο ενός μαζικού κινήματος. Και μέσω της κινητοποίησης κάθε εβδομάδα για τον καθορισμό ενός πολιτικού προγράμματος, μια ιδεολογικά ενωμένη ομάδα μπορεί ταυτόχρονα να παρέχει ασφαλή κοινωνικό χώρο για ανθρώπους που δεν είναι αποδεκτοί από τη σύγχρονη λαϊκή κουλτούρα.

Αυτοί οι άνθρωποι μπορεί να είναι εξοστρακισμένοι πολιτικά, πολιτιστικά, φυλετικά κ.λπ. και γι' αυτούς η ιδεολογική και θεωρητική ενότητα μπορεί να παρέχει μια συνέχεια υποστήριξης που δεν είναι δυνατή σε άλλες ομάδες. Αυτό έχει αξία τόσο για τα άτομα όσο και για την πολιτική ατζέντα, καθώς η συνέχεια θα κάνει τη ροή των αγωνιστών και των ριζοσπαστικών ιδεών όσο το δυνατόν πιο προφανή και ανοιχτή.Σε μια καπιταλιστική κοινωνία, ο απλός διάλογος με τους άλλους, σε μια προσπάθεια διαμόρφωσης συμφωνιών, απαιτεί αγωνιστική δέσμευση και αυστηρότητα. Αλλά η λήψη αποφάσεων που αφορούν άλλους ανθρώπους είναι ένα φυσιολογικό, αναπόφευκτο μέρος της προσωπικής και κοινωνικής ζωής όλων μας.

Η επίλυση των αντιφάσεων μεταξύ της ανάγκης για ενοποιημένη αγωνιστικότητα και της ανάγκης για πλουραλισμό στα μαζικά κινήματα είναι το καθήκον της συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης. Πρέπει να συναντήσει τους αναρχικούς στο πολιτικό επίπεδο, με μια ενιαία στρατηγική. Και πρέπει να συναντήσει τους καταπιεσμένους λαούς, στους αγώνες τους σε κοινωνικό επίπεδο, με απελευθερωτικές πολιτικές πρακτικές που ανταποκρίνονται στις άμεσες ανάγκες της κοινότητας[26].

Συμπέρασμα

Αυτό δεν είναι μια οριστική μελέτη του especifismo. Είναι μια στενή ανάλυση ενός και μόνο κειμένου. Αν αυτή η θεωρία πρόκειται να επηρεάσει τις επαναστατικές στρατηγικές των κοινωνικών αναρχικών σε όλο τον κόσμο, πρέπει να συνεχίσουμε να επεκτείνουμε την έρευνά μας πάνω στο θέμα. Σήμερα, αυτό συνήθως απαιτεί να εργαστούμε σε πολλές γλώσσες ή με μεταφράσεις. Για το λόγο αυτό, οι αγγλόφωνοι αναρχικοί φτάνουν γρήγορα στο τέλος της διαθέσιμης βιβλιογραφίας για το θέμα. Το παρόν κείμενο έχει ως στόχο να προσθέσει σε συσσώρευση αγγλόφωνων συγγραμμάτων για το θέμα. Έτσι, αντί για συμπέρασμα, ας αποτελέσει αυτό μια πρόσκληση προς τους αναγνώστες να γίνουν μελετητές του especifismo και του κοινωνικού αναρχισμού ευρύτερα.

Δεν υπάρχει λόγος οι γνώσεις και οι μέθοδοί μας να παραμένουν απομονωμένες σε τοπικά στρατόπεδα. Αν η ενιαία στρατηγική είναι να γίνει μια διεθνής δύναμη, πρέπει να μάθουμε από τα λατινοαμερικάνικα συμφραζόμενα για να αναπαράγουμε τη θεωρία, στο δικό μας πλαίσιο. Το έργο μας μπορεί, με τη σειρά του, να μελετηθεί από άλλους, ενημερώνοντάς τους για εμάς και τους αγώνες μας. Με αυτόν τον τρόπο, η συγγραφή για το especifismo μπορεί να βοηθήσει στη διάδοση αυτών των ιδεών και να προωθήσει τη διαμόρφωση ενός διεθνούς αγωνιστικού ρεύματος.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] «Από τότε που ο όρος "especifismo" έφτασε στη Βραζιλία στα μέσα της δεκαετίας του 1990, υπήρξε μια σειρά από πολεμικές ή και συγχύσεις γύρω από αυτόν. Υπήρχαν, και δυστυχώς υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που λένε ότι ο especifismo δεν είναι αναρχισμός- κατηγορούν τις οργανώσεις especifista ότι είναι πολιτικά κόμματα, μεταξύ άλλων παραλογισμών». (Federação Anarquista do Rio de Janeiro, Κοινωνικός Αναρχισμός και Οργάνωση, μτφρ. Jonathan Payn, σ. 69

[2] «Δεν εξυπηρετούν όλα όσα παρήχθησαν ή παράγονται θεωρητικά στο πλαίσιο του αναρχισμού την πρακτική που θέλουμε». (p. 56)

[3] «Σε αντίθεση με το κοινωνικό επίπεδο, το πολιτικό επίπεδο είναι ένα ιδεολογικό επίπεδο- ένα αναρχικό επίπεδο». (p. 62)

[4] «Αυτή η οργάνωση σαφώς καθορισμένων γραμμών ενώνει τους αναρχικούς στο πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο και αναπτύσσει την πολιτική πρακτική τους στο κοινωνικό επίπεδο - κάτι που χαρακτηρίζει μια οργάνωση ενεργής μειοψηφίας, βλέποντας ότι το κοινωνικό επίπεδο είναι πάντα πολύ μεγαλύτερο από το πολιτικό». (p. 41)

[5] «Στο πολιτικό επίπεδο, η αναρχική οργάνωση επιδιώκει να σχετίζεται με οργανώσεις, ομάδες και άτομα από όλες τις τοποθεσίες, έτσι ώστε αυτό να μπορεί να συμβάλει στην πρακτική της». (p. 60)

[6] «Ο στόχος της αναρχικής οργάνωσης δεν είναι να μετατρέψει όλους τους ακτιβιστές σε αναρχικούς, αλλά να μάθει να συνεργάζεται με κάθε έναν από αυτούς τους ακτιβιστές με τον πιο κατάλληλο τρόπο». (p. 48)

[7] «Αυτή η ενότητα συμβαίνει μέσα από τη διαδικασία λήψης αποφάσεων της αναρχικής οργάνωσης και έχει ως στόχο τον καθορισμό μιας σαφούς πολιτικής γραμμής (θεωρητικής και ιδεολογικής) που πρέπει, αναγκαστικά, να καθοδηγεί όλες τις δραστηριότητες και τις δράσεις της οργάνωσης, οι οποίες, "τόσο στο σύνολό τους όσο και στις λεπτομέρειες, πρέπει να βρίσκονται σε ακριβή και συνεχή συμφωνία" με τη γραμμή που ορίζει η οργάνωση».» (p. 56)

[8] «Για να αποτελέσει αυτό το εργαλείο της σταθερής και συνεπούς μάχης, είναι απαραίτητο η αναρχική οργάνωση να έχει καλά καθορισμένες στρατηγικές-τακτικές και πολιτικές γραμμές - οι οποίες εμφανίζονται μέσω της θεωρητικής και ιδεολογικής ενότητας, καθώς και της ενότητας στρατηγικής και τακτικής». (p. 41)

[9] «Η απουσία αυτής της θεωρητικής και ιδεολογικοπολιτικής γραμμής οδηγεί σε έλλειψη άρθρωσης ή ακόμη και σε αντικρουόμενη άρθρωση στο σύνολο των εννοιών, με αποτέλεσμα την εσφαλμένη, συγκεχυμένη ή/και αναποτελεσματική πρακτική». (p. 56-57)

[10] «Η συγκεκριμένη αναρχική οργάνωση θα πρέπει να επιδιώξει να πραγματοποιήσει μια διάγνωση της πραγματικότητας μέσα στην οποία λειτουργεί, να θέσει τους τελικούς μακροπρόθεσμους στόχους και, κυρίως, να καθορίσει τις διάφορες περιόδους και κύκλους αγώνα, ο καθένας με τους αντίστοιχους στόχους του». (p. 65)

[11] «Επομένως, ο ρόλος της αναρχικής οργάνωσης είναι να εξηγεί τις αναγκαιότητες και να κινητοποιείται γύρω από αυτές. Είτε πρόκειται για τη δημιουργία κοινωνικών κινημάτων είτε για τη συνεργασία με υπάρχοντα κινήματα, η κεντρική ιδέα είναι πάντα η κινητοποίηση γύρω από την αναγκαιότητα». (p. 41)

[12] «Αυτή η πολιτική πρακτική σε διαφορετικά στρατόπεδα προϋποθέτει ότι η αναρχική οργάνωση διαιρείται σε εσωτερικά μέτωπα (σ.τ.μ. τομείς), τα οποία είναι οι ομάδες που εκτελούν κοινωνική εργασία ». (p. 43)

[13] «Τα μέτωπα είναι υπεύθυνα, στον αντίστοιχο τομέα εργασίας τους, για τη δημιουργία και την ανάπτυξη κοινωνικών κινημάτων, καθώς και για τη διασφάλιση ότι οι αναρχικοί καταλαμβάνουν πολιτικό χώρο - χώρο που βρίσκεται υπό διαρκή αμφισβήτηση - και για την άσκηση της δέουσας επιρροής σε αυτά τα κινήματα». (p. 43)

[14] «Η ομαδοποίηση της τάσης τοποθετείται μεταξύ των κοινωνικών κινημάτων και της συγκεκριμένης αναρχικής οργάνωσης, συγκεντρώνοντας αγωνιστές διαφορετικών ιδεολογιών που έχουν συγγένεια σε σχέση με ορισμένα πρακτικά ζητήματα». (p. 47)

[15] «Εν ολίγοις, οι ομόκεντροι κύκλοι προσπαθούν να επιλύσουν ένα σημαντικό παράδοξο: η αναρχική οργάνωση πρέπει να είναι αρκετά κλειστή ώστε να έχει προετοιμασμένους, αφοσιωμένους και πολιτικά ευθυγραμμισμένους αγωνιστές και αρκετά ανοιχτή ώστε να προσελκύει νέους αγωνιστές». (p. 45)

[16] «Η θεωρία φέρει αναγκαστικά ιδεολογικές πτυχές και η ιδεολογία φέρει αναγκαστικά θεωρητικές πτυχές. Υπάρχει, επομένως, μια άμεση σχέση μεταξύ τους». (p. 56)

[17] «Οι ομόκεντροι κύκλοι έχουν σκοπό να παρέχουν μια σαφή θέση για κάθε έναν από τους αγωνιστές και τους συμπαθούντες της οργάνωσης. Επιπλέον, επιδιώκουν να διευκολύνουν και να ενισχύσουν το κοινωνικό έργο της αναρχικής οργάνωσης και, τέλος, να δημιουργήσουν ένα κανάλι για την απόκτηση νέων αγωνιστών». (p. 45)

[20] «Ονομάζουμε τη διαδικασία επηρεασμού των κοινωνικών κινημάτων μέσω της αναρχικής πρακτικής κοινωνική εισδοχή». (p. 51-52)

[21] «Έτσι, η αναρχική οργάνωση κάνει κοινωνική εργασία όταν δημιουργεί ή αναπτύσσει έργο με τα κοινωνικά κινήματα και κοινωνική εισδοχή όταν καταφέρνει να επηρεάσει τα κινήματα με αναρχικές πρακτικές». (p. 52)

[22] «Η σύλληψη του ελευθεριακού σοσιαλισμού και η επαναστατική διαδικασία μετασχηματισμού μπορούν να μελετηθούν, σήμερα, μόνο από θεωρητική σκοπιά, αφού στην πράξη δεν ζούμε σε επαναστατική εποχή». (p. 55)

[23] «Στην προσπάθεια κατανόησης της πραγματικότητας στην οποία δραστηριοποιείται κανείς, η θεωρία οργανώνει τις πληροφορίες και τα δεδομένα, τυποποιεί την κατανόηση της ιστορικής στιγμής στην οποία δραστηριοποιούμαστε και τον καθορισμό των κοινωνικών, πολιτικών και οικονομικών χαρακτηριστικών». (p. 55)

[24] «Κατανοούμε ότι κάθε διαδικασία κοινωνικού μετασχηματισμού με τελικούς στόχους όπως αυτοί που προτείνουμε θα εξαρτηθεί από την αποδοχή ή τουλάχιστον από τη "μη απόρριψη" μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού. Και η προπαγάνδα, με αυτή την έννοια η θεωρητική, η εκπαιδευτική και/ή η πολιτιστική θα συμβάλει σημαντικά σε αυτό». (p. 59)

[25] «Η πολιτική πρακτική των κοινωνικών κινημάτων που μεταφράζεται στον αγώνα για βραχυπρόθεσμα οφέλη φέρνει την παιδαγωγική αίσθηση της αυξημένης συνείδησης στους αγωνιστές, σε περίπτωση νικών ή και ηττών». (p. 41)

[26] «Αυτή η οργάνωση σαφώς καθορισμένων γραμμών ενώνει τους αναρχικούς στο πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο και αναπτύσσει την πολιτική πρακτική τους στο κοινωνικό επίπεδο - κάτι που χαρακτηρίζει μια οργάνωση ενεργού μειοψηφίας, βλέποντας ότι το κοινωνικό επίπεδο είναι πάντα πολύ μεγαλύτερο από το πολιτικό». (p. 41)

ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ